

נחלה, מעל לגבולם ערוכה.

לסובלים נתונה מאז.

כהונה החזון, היצירה היא מלוכה.

וכל רעיון חסד ורז.

ח

כי תשמע ממרום אלהים תפלת.

אל תחיש למלאות את אשר לבי בקש.

כיילד פותה הוא; מה טוב לי, מה רעתי.

לבחון לא יבין, מה ישר ומה עקש.

כחפצה עשה לבשרי, לא רב מספר ימיו.

אף אחת אל תמנע כי אבקש בענוה:

כל עוד בי רוחי לו אור ירעפו שמי.

כל עוד חושי ערים ואלומתם נצבה.

וכאשר עשתה אמי בעודי יונק שדי.

בזמירות עד ישני זרועה נשאה אותי.

כן בנגינות קדשה, מקור חסד לעד.

כנפיה משיקות אשמע עד יום מותי.

ציונים

I.

"הנה כאסקפה זו, שהכל בה דשים;

כל הבגין יפול, והיא תעמוד במקומה."

אף גם לאסקפה החיים מה קשים,

אם בלי בגין תהי גלמודה כל יומה.

"עם עקש התפתל, התבר עם גבר" —

מי יגלה הלוט מעל פניה, עמיתי.

ויערב לי, כי לא אנחם על העבר.

אם כבר-לב ראיתיך רגע, כאיש בריתי?

II.

ישב העורב במרומי סעיף עץ.

התיפח ויצוח: אוי אוי לי!

מושל שד בעולם, לרשע אין קץ.

לפרנסני אין שומע בקולי!

מעפר משתאה אליו מרימה ראש

שבעה בגרגרה הנמלה:

"האמנם? רד עבוד, רום שבתך נטוש.

ראה: יש גם מעט צדק וכלכלה."